

Feltámadás

Atavasz közeledtével mindig gyermekkori emlékeim jutnak eszembe, amikor a tavasz első jeleit követte a húsvéti előkészület, és az ezzel kapcsolatos események. Szerencsésnek mondhatom magam, mert a gazdag szertartású katolikus egyházba tartozom, ahol gyermekként érdeklődő izgalommal vártam a különleges napokat, amikor minden más volt, mint az év többi napján.

Húshagyó kedd volt a farsangi időszak utolsó napja, mely arról volt nevezetes, hogy a kezdődő böjti időszak miatt ekkor hagytuk el a húsételeket. Ez persze nem azt jelentette, hogy egyáltalán nem ettünk húst, de péntekenként nagymamám inkább tésztás ételeket főzött, meg rakott krumplit.

A következő nap hamvazószerda volt, ami arról kapta a nevét, hogy a pap ilyenkor hamuval keresztet rajzol a homlokunkra, emlékeztetve ezzel az élet múlandóságára. Régen a bűnbánat egyik jele volt, amikor a vezeklők hamut szórtak fejükre. Ez volt a böjti időszak első napja, amin szigorú böjtöt kellett (illetett) tartani, vagyis csak háromszor ettünk, de ebből is csak egyszer laktunk jól. Ezt túlzottan nem szerettem, de mindig estére hagytam a nagyot, úgy valamivel könnyebb volt a napot kibírni.

Az ezt követő időszakban a bűnbánatra helyeződött a hangsúly, és miközben a lelkünket tisztogattuk, a természet is elkezdte tisztogató munkáját. A tavaszi mezőgazdasági munkákkal (takarítás, ásás...) már az új életre, az új vetésre készültek a földjük után élők. S minél inkább nyílt ki a természet, annál komorabb események következtek az egyházi évben.

A nagyhét Virágvasárnapra kezdődött. Az elnevezés megtévesztő, szó sincs virágokról, a magyar néphagyomány barkáival köszönti ezt az ünnepet, amik a pálmaágakat jelképezik. A jeruzsálemi nép integetett pálmaágakkal, amikor Jézust királyukként kísérték a városba. Ezen a napon hangzik fel először a szenvedéstörténet, a passió, és mindig vit-

tünk haza barkát a templomból, ami a nappaliban állt ezután egy vázában.

Ez már a húsvét előtti hét volt, melynek első három napja szinte eseménytelenül telt, majd nagycsütörtökön felgyorsultak az események.

Ezen a napon szólaltak meg utoljára a harangok, hogy aztán három napra elhallgassanak. Az idősek ezt úgy mondták, hogy „a harangok Rómába mentek”. Elhallgatott a templomi orgona, ezen a napon cseréltük a csengőket, kellemetlen hangú koppanatókra, vagy kereplőkre. És ezen az estén hangzottak el Jeremiás próféta siralmi, aki Jeruzsálem pusztulását jövendölte meg.

Szinte fájdalmasan visszhangzott a kellemetlen kopogó hang, és fényüket veszítve szólaltak meg az énekek. Késő estig tartott a szertartás. Ezen a napon történt az oltárfosztás is, amikor a templom fő helyén álló oltárról lekerültek nemcsak a díszek, hanem a használati tárgyak és a terítő is. Csupszon maradt középen, szinte rosszul esett ránézni. Gyerekfejjel is éreztük, hogy valami nagy dolog van készülődésben, mert ilyen dísztelenül sosem hagytuk az oltárt. A templomban az összes kereszt letakarva, az orgonával kezdett mise, dísztelenül, kongó ürességet hagyva maga után fejeződött be.

Így érkezett meg nagypéntek, amikor a katolikus egyház misét sem mond. Szertartások vannak, csendes imaórát is tartanak, de hallgat minden. Régen ilyenkor kezdődött meg a „szentsír vigyázás”, amikor a hívek felváltva, egész éjszaka és másnap egész nap imádkoztak a templomban, „őrizték” a jelképes sírt. Mi hittanos gyerekek fél-fél órára voltunk beosztva, másnap délelőtt. Nagypéntek a másik szigorú böjti nap, ami gyásszal és imával telt. Azt esti szertartáson másodszor is elhangzott Jézus szenvedéstörténete, a hívek egyenként a kereszt elé járultak, hogy tiszteletüket kifejezzék. És megint az a csend. Némán mentünk ki a templomból, csak az utcán kezdtünk beszélgetni, mert ott benn valami nagyon nagy szomorúságot hagytunk.

A szombati napon estig semmilyen szertartás nem volt, az előbb említett szentsír őrzésén kívül. Este – lehetőleg a sötétedés után – vette kezdetét, az egyházi év legnagyobb ünnepe, a szertartásokban és jelképekben leggazdagabb Húsvét.

Pál apostol írja:

„Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is.” (Kor1 – 15, 14)

(Folytatása a következő oldalon.) ♣

Tartalom:

Sági Lajos: Feltámadás	1-2
A hajlott hátú néni	2-3
A magyar nyelv	3-4
id. Olgay György: Könyvajánló	4,6
A jótékonyági hangverseny képekben	5
Válságkezelő Mekk mester	6-7
Megmondta: fájni fog!	7
Honnan tudhatod... ..	7
Istvánfi Károly: Gyurcsányi erkölcs	8

Tüzet szentelt a pap, erről gyújtottuk meg a hatalmas húsvéti gyertyát, és a sötét templomban ennek a fényénél köszöntöttük a világ világosságát. Nagyon szép volt. Ahogy egyre beljebb értünk a templomba, egyre több fényt gyújtottak. Világítottak a gyertyák, és sorban kapcsolták fel a lámpákat. Mire beértünk fényben úszott a templom. Véget érni nem akaró felolvasások után végre, háromnapi hallgatás után teljes pompájában megszólalt az orgona, a harangok és a csengők. És végül a szertartást a körmenet zárta, mellyel hitüket vallották meg a jelenlévők, egyúttal az otthon maradottnak is megüzenve az örömhírt, mellyel kiindultak a templomból: „*Feltámadt Krisztus e napon!*” Érdekes volt hallani, hogy ezt az éneket mindig a férfiak kezdték el, pedig általában inkább az asszonyok jeleskedtek az éneklésben.

A gyertyás körmenet mindig sok báméskodót vonzott a templom környékére, legalább annyian nézték, mint ahányan részt vettek benne. Tiszteletükre jellemző volt, hogy bár csak báméskodni jöttek, a beszélgetést addig abbahagyták, míg a körmenet elvont. Templomba nem jártak, de a más hitét tisztelték. Mindig későn értünk haza, de felszabadultan és boldogan a háromnapos nyomasztó gyász végén.

Másnap, húsvét vasárnapján már vége volt a böjtnak, gyerekként ezt leginkább a kalácsos-sonkás reggelin vettem észre, meg a majdnem délig tartó ünnepi misén.

Ezután világiasabb ünneplés vette kezdetét, húsvét hétfőn korán reggel indultunk locsolkodni, miután nagyapám ismerőse elment. Minden évben ő volt az első locsolkodó a családuknál. A szomszéd faluból biciklizett hozzánk, kora hajnalban indult, hogy első legyen, és mindig Istenes locsolóverset mondott. Nagyapám úgy gondolta, illik megvárunk, ha már ilyen messziről jön hozzánk. Mi csak ezután indultunk. Sajnos én már csak ritkán kaptam hímes tojást, az én időmben a csokitojás volt a divat, meg a kínálgatás. Nagyon nehezen jutottunk egyik helyről a másikra, mert mindenhol volt valami, amit meg kellett beszélni, és valami, amit meg kellett kóstolni. Arról nem is beszélve, ha más locsolkodó is betoppant, mert akkor bizony illett egy „rövid” időre visszaülni, még ha éppen indultunk is. Dél is elmúlt, mire hazaértünk, de nem zavart, mert éhesek már nem voltunk. Sőt nagyapám azt mondta, ételt sem akar látni egy darabig. Aztán persze el kellett mesélni, hol, merre jártunk, addig nem szabadulhattunk. Este már furcsa hiányérzetem volt, hogy vége van. Elmúlt...

Valami azért megmaradt. Húsvét vasárnap reggelén mindig gyönyörű napfényben fürdött a templom belseje. Egyik évben sikerült fényképet készíteni róla. Azóta is mindig újraélem a régi húsvétokat, ha kezembe kerül az a fotó. Most is így történt...

Sági Lajos

• *A hajlott hátú néni* •

Egy motoros küldte ezt a levelet. Azt hiszem, nem kell hozzá kommentár.

„Túrázásaink során a székelyszerzi Erődtemplom falánál induláshoz készülődtünk, amikor megállt mellettünk egy fekete ruhás, fejkendő, hajlott hátú néni. Egészséget kívánt, majd megkérdezte honnan jöttünk. Amikor válaszoltunk, ezt kérdezte:

– És Magyarország tényleg olyan szép, amilyenek mondják? Nem várta meg a választ, hanem hiba nélkül elmondta ezt:

Járjatok be minden földet,
Melyet Isten megteremtett,
S nem akadtok bizonyára
A magyar nemzet párjára.
Vajon mit kell véle tenni:
Szánni kell-e vagy megvetni? –
Ha a föld isten kalapja,
Hazánk a bokréta rajta!
Oly szép ország, oly virító,
Szemet-lelket andalító,
És oly gazdag!... aranyárgán
Ringatózik rónaságán
A kalászkok óceánja;
S hegyeiben mennyi bánya!
És ezekben annyi kincs van,
Mennyit nem látsz álmaidban.

S ilyen áldások dacára
Ez a nemzet mégis árva,
Mégis rongyos, mégis éhes,
Közel áll az elveszéshez.
S szellemének országában
Hány rejtett gyöngy és gyémánt van!
S mindezek maradnak ott lenn.
Vagy ha épen a véletlen
Föl találja hozni őket,
Porban, sárban érnek véget,
Vagy az ínség zivatarja
Őket messze elsodorja,
Messze tőlünk a világba,
Idegen nép kincstárába,
És ha ott ragyogni látjuk,
Szánk-szemünket rájuk tátjuk,
S ál dicsőséggel lakunk jól,
Hogy ez innen van honunkból.
Ez hát nemes büszkeségünk,
Melyről annyiszor mesélünk?
Azzal dicsekedni váltig,
Ami szégyenünkre válik!...
Csak a magyar büszkeséget,
Csak ezt ne emlegessétek!
Ezer éve, hogy e nemzet
Itt magának hazát szerzett,

És ha jőne most halála,
A jövőd mit találna,
Mi neki arról beszélne,
Hogy itt hajdan magyar éle?
S a világtörténet könyve?
Ott sem lennének följegyezve!
És ha lennének, jaj minékünk,
Ezt olvasnák csak felőlünk:
"Élt egy nép a Tisza táján,
Századokig, lomhán, gyáván." -
Oh hazám, mikor fogsz ismét
Tenni egy sugárt, egy kis fényt
Megrozsdásodott nevedre?
Mikor ébredsz önézretre?"

(Petőfi Sándor: *A magyar nemzet*
1846. dec.)

Majd folytatta:

– „Mondják, miért írt ez a Petőfi ilyeneket?”

Azután elmondta, hogy 88 éves az idén. És hogy fogadjunk el tőle valamit. A satyrában volt pár tojás és négy, azaz négy szelet kalács. Ebből kettőt

nekünk adott, hogy osszuk el. Egészséget kívánt, és elcsoszogott.

Egy büdös kukkot nem tudtunk szólni!!!

Én pedig leültem a székelyerzsi Erődtemplom falához, és olyat tettem, ami nem illik bele egy 40 körüli, erősen borostás túramotoros imidzsébe.

Kijött a könny a szememből. És arra gondoltam, hogy az itthoni, magukat bal- és jobboldali politikusként nevező gátlástalan gazemberek, akik fröcsögő nyállal próbálják fekete-fehérre mosni az agyunkat, akik megosztanak, nem összekötnek, akik személyes érdekharcukkal több kárt okoznak ennek az országnak, mint eddig bárki. Csak egyetlen egyszer jönnének el ide, és hallgatnák meg, ahogy egy 88 éves, görbe hátú öregasszony ŐSZINTÉN Petőfit szaval a boltból hazafelé, és négy szelet kalácsból kettőt odaad vadidegen embereknek. Talán elszégyellnék magukat, pont úgy, ahogy akkor, ott, én.

Talán elgondolkoznának azon, hogy vajon ki és miért tette őket oda, ahol vannak, és hogy mi dolgozik a világban.

A magyar nyelv

Mit is mondanak a külföldiek a magyar nyelvről? Tessék kérem okulni, érdemes a végén a verset is elolvasni...

– Jakob Grimm meseíró (XIX. század), aki egyben az első német tudományos nyelvten megalkotója is volt, mondta: „a magyar nyelv logikus és tökéletes felépítése felülmúl minden más nyelvet”.

– N. Erbersberg bécsi tudós (XIX. század): „Olyan a magyar nyelv szerkezete, mintha nyelvészek gyülekezete alkotta volna, hogy meglegyen benne minden szabályosság, tömörség, összhang és világosság.”

– George Bernard Shaw drámaíró (az amerikai CBC-nek adott interjújában sokkal bővebben kifejtve) mondta: „Bátran kijelenthetem, hogy miután évekig tanulmányoztam a magyar nyelvet, meggyőződésemmé vált: ha a magyar lett

volna az anyanyelvem, az életművem sokkal értékesebb lehetett volna. Egyszerűen azért, mert ezen a különös, ősi erőttől duzzadó nyelven sokszorta pontosabban lehet leírni a parányi különbségeket, az érzelmek titkos rezdüléseit.”

– Grover S. Krantz amerikai kutató: „A magyar nyelv ősi-sége Magyarországon (...) meglepő: úgy találom, hogy átmeneti kőkori nyelv. Megelőzte az újkőkor kezdetét (...) az összes helyben maradó nyelv közül a magyar a legrégebbi.”

– Ove Berglund svéd orvos és műfordító: „Ma már, hogy van fogalmam a nyelv struktúrájáról, az a véleményem: a magyar nyelv az emberi logika csúcsterméke.”

– Teller Ede atomfizikus halála előtt pár évvel ezt mondta Pakson: „Új jeles felfedezésem, miszerint egy nyelv van, s az a magyar .”

Gyimóthy Gábor: Nyelvlecke

(Firenze, 1984. X. 12.)

Egyik olaszóra sodrán,
Ím a kérdés felmerült:
Hogy milyen nyelv ez a magyar,
Európába hogy került?

Elmeséltem, ahogy tudtam,
Mire képes a magyar.
Elmondtam, hogy sok, sok rag van,
S hogy némelyik mit takar,

És a szókincsben mi rejlik,
A rengeteg árnyalat,
Példaként vegyük csak itt:
Ember, állat hogy halad?

Elmondtam, hogy mikor járunk,
Mikor mondom, hogy megyek.
Részeg, hogy dülöngél nálunk,
S milyen, ha csak lépdelek.

Miért mondom, hogy botorkál
Gyalogol, vagy kódorog,
S a sétáló szerelmes pár,
Miért éppen andalog?

A vaddisznó, hogy ha rohan,
Nem üget, de csörtet – és
Bár alakra majdnem olyan
Miért más a törtetés?

Mondtam volna még azt is hát,
Aki fut, miért nem lohol?
Miért nem vág, ki mezőn átvág,
De tán vágat valahol.

Aki tipeg, miért nem libeg,
S ez épp úgy nem lebegés, –
Minthogy nem csak sánta biceg,
S hebegés nem rebegés!

Mit tesz a ló, ha poroszkál,
Vagy pedig, ha vágtazik?
És a kuvasz, ha somfordál,
Avagy akár bóklászik.

Lábát szedi, a ki kitér,
A riadt őz elszökell.
Nem ront be az, aki betér..
Más nyelven, hogy mondjam el?

Jó lett volna szemléltetni,
Botladozó, mint halad,
Avagy milyen ógyelegni?
Egy szó – egy kép – egy zamat!

Aki 'slattyog', miért nem 'lófrál'?
Száguldó hová szalad?
Ki vánszorog, miért nem kószál?
S aki kullog, hol marad?

Bandukoló miért nem baktat?
És ha motyog, mit kotyog,
Aki koslat, avagy kaptat,
Avagy császkál és totyog?

Nem csak árnyék, aki suhan,
S nem csak a jármű robog,
Nem csak az áradat rohan,
S nem csak a kocsi kocog.

Aki cselleng, nem csatangol,
Ki 'beslisszol' elinal,
Nem 'battyog' az, ki bitangol,
Ha mégis: a mese csall!

Hogy a kutya lopakodik,
Sompolyog, majd meglapul,
S ha ráförmedsz, elkotródik.
Hogy mondjam ezt olaszul?

Másik, erre settenkedik,
Sündörög, majd elterül.
Ráripakodsz, elődalog,
Hogy mondjam ezt németül?

Egy csavargó itt kóborol,
Lézeng, ódöng, csavarog,
Lődörög, majd elvándorol,
S többé már nem zavarog.

Ám egy másik itt tekereg,
– Elárulja kósza nesz –
Itt kóvályog, itt ténfereg..
Franciául, hogy van ez?

S hogy a tömeg miért özönlik,
Mikor tódul, vagy vonul,
Vagy hömpölyög, s még sem ömlik,
Hogy mondjam ezt angolul?

Aki surran, miért nem oson,
Vagy miért nem lépeget?
Mindezt csak magyarul tudom,
S tán csak magyarul lehet...!

Könyvajánló

Az ajánlott könyv

címe: A hársfa virága

írója: H. Bodó József

alcíme: különös sorsok, igaz történetek

kiadását

a Magyar Politikai Foglyok Szövetsége támogatta

megjelent: 2006-ban

Ebben a könyvben a szerző nyugdíjas korában írta le 1956-os és az utána következő évek élményeit, tapasztalatait.

H. Bodó József 18 éves középiskolás tanuló, budai lakos 1956. november 3-án, szombaton kíváncsiságból átment Pestre, ott a forradalomban résztvevő „pesti srácok” közé keveredett, és közöttük maradt éjszakára. Így vált részesévé, szemtanújává a szabadságharcosok november 4-i szovjet bevonulók elleni támadásának, harcának. Vasárnap este, a harcok csillapodásakor többedmagával át akart menni Budára. A megszállók a Szabadság-híd pesti feljáróját őrizetlenül, szabadon hagyták, hogy a rajta átkelőket a budai oldalon elfoghassák, és valamelyik, erre „felkészített” rendőrörsre szállítsák. Így került az író a XI. kerület Zsombolya utcai rendőrségére.

Idézet a könyvből: „A folyosóról nyíló szobák már tele voltak összefogdosott felkelőkkel, ezért nekünk

csak a folyosón maradt hely... Az utánunk érkezők a folyosó vége felé szorítottak bennünket egészen a rendőrig, aki onnan nem engedett tovább, mert ott voltak a már kihallgatottak. Közülük néhányan székre ülhettek, mert iszonyatosan összevert arcukkal, vérező orrukkal, felrepedt szájukkal állni sem tudtak. Halálomig sem tudom elfelejteni az egyiket, aki fél térdrel térdelt a szék mellett és alatta véres vizelettőcsa csillogott...”

Az író kihallgatására dél körül került sor. Ocsmány, durva szavakkal vegyítve kérdezték meg tőle, budai lakosként mit keresett vasárnap a pesti oldalon. Azt vallotta, krumpliért ment át, szerzett is, de ezt a szovjet katonák elvették tőle. Nem hitték el neki, kapott az állára egy hatalmas ökölcsapást, de ezúttal ennyivel meg is úszta, mert a pufajkásokat (a pufajkájuk a fogason lógott) ebédre szólították. De az adatait felvették, és gondosan tárolták, mert a következő kihallgatáson a fejére olvasták a „pesti kirándulását.” Mikor megindult a tanítás, folytatta a tanulmányait.

Tavaszi elején az egyik évfolyamtársa megbeszélésre hívta többedmagával. Arról tárgyaltak, mit tehetnének ők, diákok a megszállás ellen. Az író itt elmesélte a november harmadiki, negyediki élményeit. A megbeszélés egyik résztvevője önkéntes ügyökként elmondta szüleinek, milyen megbeszélésen

(Folytatása a 7. oldalon.) ►►

⌘ JÓTÉKORSÁGI HARGVERSENY ⌘

képekben

Csemő, 2009. január 17.

1

2

3

4

5

1. A házigazda Sági Lajos
2. Kulcsár Kristóf zongorázik
3. Lázár Ágnes énekes és zongorakísérője
dr. Perneczky Jánosné
4. Olgyay Dóri fuvolázik
5. A Borostyánfelhő zenekar

A VÁLSÁGKEZELŐ MEKK MESTER

szerepére keresnek a szocialisták színészt, de komoly, felelős ember ebben a komédiában nem vesz részt – jelentette ki Orbán Viktor, a Fidesz elnöke egy pénteki könyvbemutatón, ahol helyes döntésnek nevezte, hogy Surányi György elutasította a miniszterelnök-jelöltséget.

A Fidesz elnöke azt mondta, a miniszterelnök ugyan beismerte, hogy megbukott, de más nem történt, minden a régi szocialista úton megy tovább, „csak egy másik színészt keresnek a válságkezelő Mekk mester szerepébe”. Szerinte ugyanakkor komoly, felelős ember ebben a komédiában nem vesz részt, ilyen „paprikajancsi” szerepet nem vállal.

Orbán Viktor szerint éppen ezért a miniszterelnök-jelöltektől érkezett nemek bizakodásra adnak okot. Mint mondta, lenne vitájuk Surányi Györggyel, de mégiscsak egy komoly ember, akire országnak a jövőben a szüksége van, és jó döntést hozott, hogy nem vállalta a miniszterelnök-jelöltséget.

Mint mondta, a mostani kormányt nem legyőzni kell, hanem túl kell lépni rajta, a túllépés receptjét pedig éppen a Matolcsy György szerkesztette könyv adja meg.

A Jövőkép: Megújított szabadelvű és szociális piacgazdaság Magyarország címmel megjelent kötet elkészítésére Orbán Viktor kérte fel a Fidesz-kormány volt gazdasági miniszterét. A pártelnök szerint ugyanis most nem egyszerűen kormányzást és hatalomváltást akarnak, hanem új korszakot szeretnének nyitni, ami pedig szellemi előkészítés nélkül nem megy.

Úgy fogalmazott: el kell takarítani a szocialisták hétéves kormányzásának romjait, hatalmi játszmák és hazugság helyett egyenes beszédre van szükség, továbbá arra, hogy propaganda helyett programja legyen az országnak.

Kijelentette: nem válságkezelésre, hanem teljes megújulásra van szüksége Magyarországnak, a pusztá válságkezelés ugyanis nem más, mint a válság konzerválása, olyan, mint egy hamis kép mozaikjait visszailleszteni. A Fidesz elnöke szerint a megújulást csak erős és hiteles kormány valósíthatja meg, ehhez pedig az előre hozott választáson keresztül vezet az út.

Orbán Viktor a megújulás programját felvázolva érintette a gazdaság, az állam, a külpolitika és a közbiztonság területét is, valamint egyértelművé tette, hogy egy következő kormánynak ki kell vizsgálni minden olyan jogsértést, amelyet politikusok követtek el.

Kijelentette: mélyreható változás kell a politikai felelősségvállalás területén, nem folytatható, hogy az ország vezetőin nem kérhető számon, amit tesznek és mondanak. Szerinte ez jogászai munkát igényel, ennek meg kell teremteni a jogi kereteit. „Gondoljunk például arra, hogy az esküszegés ma a miniszterelnök esetében köznapi gyakorlat” - mondta a Fidesz elnöke, hozzátéve, hogy ma még egy „önbevalló nyilatkozat” után sincsenek következmények.

Kimondatlanul utalt Gyurcsány Ferencre, amikor azt mondta: valaki leteszi az esküt, majd utána ki mer állni, és azt meri mondani, hogy hazudtam, megtévesztettem, félre-kormányoztam.

Szerinte egy másik feladat, hogy egy „csontváztermet” is létre kell hozni, és világos kasszát kell csinálni, hol is áll

(Folytatás a 4. oldalról.) ►►

volt, szülei pedig feljelentették a szervezőjét, akit másnap le is tartóztatott a rendőrség. Pár nap múlva, ávós módszerrel kora hajnalban Bodóért is eljöttek. Ismeretlen börtön egyszemélyes cellájába zárták, egy kb. 2 m széles cellába, amelyet éjjel-nappal erős mennyezetlámpa világított meg. A helyiség berendezése egy deszkázott priccs és egy vödör (kübli) volt. A cellában kora reggeltől késő estig állnia kellett, éjjel a priccsen csak hanyatt fekvé fekdudhett. Ha oldalára fordult, felverték. Kihallgatásra a legváltozatosabb időben vitték. Itt a nyomozótisztnek hol szóban, hol írásban kellett válaszolnia heteken, hónapokon keresztül. Ekkor még fizikailag nem bántalmazták. A kihallgató tiszt csak akkor adta át a verőlegényeknek, amikor belátta, hogy sem maga, sem mások ellen nem hajlandó hamis vallomást tenni.

Őrzői közül csak egy idősebb, „pálócosán” beszélő főtörzsőrmester mutatott iránta némi részvétet. Akkor is a „főtörzs” volt szolgálatban, amikor Bodót vérbe fagyva eszméletlenül dobta a lába elé. Egyébként az író csak a verés elejére emlékszik, mert az első ütlegetés után elájult. Több fogát kiverték, közben az állkapcsa is eltörött. Egyik szeme úgy bedagadt, hogy napokig nem látott vele. Azt hitte, meg-

vakították. Minden porcikája fájt, sajgott. A főtörzs ápolgatta a mosdóban. Amikor a vízsugár hatására eszmélni kezdett, a főtörzs halk, de indulatos hangját hallotta: „Állatok ezek, nem emberek! Rohádt állatok. Mit csinálták magával. Verje meg az isten őket! Magának meg mi ákellett vágánykodni.” Napokig nem tudta a száját kinyitni. Kanálával erőltetett be pát csepp levest a torkára. Gyengélkedőre csak akkor vitték, amikor az egyik kitört fogának a gyökere begyulladt, begennyesedett, ínye feldagadt. Majdnem két évig tartották előzetes fogságban. Több börtönt, fogdát megjárt, volt sötétzárkában, kurta-vason, kivégzésre váró halálra ítétek között. Két év múlva, hála a kirendelt védőügyvédje erőfeszítéseinek, a magyar kormányra nehezedő külföldi nyomásgyakorlásnak, és nem utolsósorban a saját lelki erejének, a bíróság terhelőtanú híján felmentette, rendőri őrizetre utalva szabadlábba helyezte.

Így kezdődött Magyarországon a Kádár-korszak. Amikor aztán a szocializmus „emberarcúvá” szelődött, abba meg az ország gazdasága rokkant bele. A könyv azt igyekszik bemutatni, bizonyítani, hogy páran mind a foglyok, mind a kínzóik közül a legrettenetesebb körülmények között is meg tudták őrizni emberhez méltó magatartásukat, humanitásukat.

id. Olgyay György

ma Magyarország. Szerinte ugyanis nem az a valóság, amiről az ország vezetői beszélnek, jóval nagyobb az adósság, a költségvetés pedig csak papír. A jövő árnyai sokkal félelmetesebbek annál, mint ami látszik – fogalmazott.

A megújítás programja

Magyarország megújításának programjáról szólva kiemelte, hogy a létező erőforrásokra, a földre, a vízre, a tudásra és a geopolitikai helyzetre kell építeni Magyarország jövőjét. Szerinte az államot meg kell újítani, az állam ereje pedig társadalmi felhatalmazottságból és a megfelelő mértékű stratégiai állami vagyonból származik.

Emellett szerinte fel kell adni a régi gazdaságpolitikát, és Magyarországnak a saját lábára kell állnia. Arra biztatott,

hogy a gazdasági növekedésből próbáljuk finanszírozni a pénzügyi egyensúlyt, a szociális rendszert, az egészségügyet és az oktatást. Mint mondta, ehhez helyre kell állítani a munka ösztársadalmi tisztetét, meg kell becsülni azokat, akik dolgoznak, ma ugyanis azokat istenítik, akik spekulációval rövid idő alatt sok pénzt keresnek.

Orbán Viktor hangsúlyozta, hogy szakítani kell a szabadság félreértelmezésével, félelem helyett erős közbiztonságra van szükség, a védelem jogát pedig etnikai hovatartozástól függetlenül biztosítani kell. Úgy vélte, hogy változtatni kell a külpolitikában is, az egyoldalú orosz elfogultság mellett módosítani kell a közép-európai együttműködésen, de ehhez először sikert kell mutatni itthon.

Megmondta: fájni fog!

Aligha kerülheti el az ember a híreket, amelyek a gazdasági világválság közepén zajló, Gyurcsány Ferenc lemondása után kialakult helyzetről tudósítanak. Ha nem a bőrükről lenne szó, még komikusak is tekinthetnének, ahogy a miniszterelnököt egy labdarúgócsapat világbajnoki keretével vetekedő számú (18-20) jelöltből próbálták megtalálni.

Szóba jött boldog, boldogtalan, aztán megszületett az előrehozott választást minden eszközzel elhárítani akaró két párt számára vállalható (?) megoldás: Bajnai Gordon, aki eddig a gazdasági tárcát irányította. Hátsó pár előre fúss.

A jelöltséget vállaló miniszter, rögtön nyilatkozott is. Megmondta, nem teketóriázott. Fájni fog, érinteni fog minden embert, minden családot.

Tekinthetnének ezt az ősödi beszéd ellentétének is, hiszen ő nem festi rózsaszínre a dolgokat (persze neki könnyű, nem kell megméretetnie magát választásokon. Őt olyanok teszik miniszterelnökké, akiknek elemi érdeke a választások elkerülése).

Megszorítás, megszorítás, és mindig csak megszorítás. Ezt halljuk, ezt éljük át már sokadszorra, amikor szocialista kormányoknak sikerül válságba „kormányozni” az országot. A válság árát meg kell fizetni. Valakinek meg kell fizetni.

Most azt mondja a jelölt, hogy mindenkinek fájni fog, tehát mindenkinek fizetni kell az elhibázott döntésekért.

Miért érzi azt az ember, hogy ez a mindenkinek mégsem lesz teljes? Mindenkinek fájni fog a megszorítás, akinek nem áll módjában kikerülni, áthárítani az elvonásokat. Azok fognak fizetni, akiktől elvonják a gyedet, a családi pótlékot, akinek megszűnik a munkahelye stb. Sok ember számára ezek nélkülözhetetlen tételek, másnak, borra valóknak is kevés.

Az ország-vezető politikusok felelőtlenségének árát a végtelen polgárokon akarják levérni. Mintha ők lennének a felelősök!

Az igazi felelősök meg veszik a kalapjukat és visszavonulnak a gazdasági életbe, vagy a politikában maradnak, ugrásra készen.

Mondott még mást is a jelölt: fájni fog, de néhány év után meglesz az eredmény!

Ennél üresebb szöveget nehéz elképzelni. Alig volt olyan politikus Magyarországon, aki ne tudott volna 2-3 nehéz év után felemelkedést ígérni. Aztán 2-3 év táján eltűnt a süllyesztőben, jött a másik, a következő, aki újra beígérte a 2-3 nehéz évet.

Jó néhányan vagyunk úgy, hogy lassan az életünk telik el ilyen 2-3 évek egymásutánjában. Csak a felemelkedés, az nem tud tartósan megérkezni. Ha éppen annak is vélnénk, gyorsan kiderül, hogy csalás, hitelből van, súlyos árat kell érte fizetni.

Ki kell ebből az ördögi körből törni. Minél hamarabb, annál jobb. Időnk már nincs, s a türelemmel sem szabad játszani.

Honnan tudhatod, hogy most 2009-ben élsz?

1. Véletlenül a micro-n ütöd be a PIN-kódodat.
2. Több éve nem pasziánszoztál rendes kártyával.
3. 15 különböző telefonszámod van egy háromtagú családdhoz.
4. E-mailt küldesz a melletted ülő embernek.
5. Azt mondd, azért nem tartod a kapcsolatot a régi ismerősökkel, mert nincs meg az e-mail címük.
5. Négy éve ugyanannál az íróasztalnál ülsz, de közben három különböző cégnél dolgoztál.
7. A főnököd nem tudná elvégezni a te munkádat.
8. Felhívod a családod, hogy megtudd, otthon vannak-e, miközben hajtasz be a garázsba.
10. Minden tévéreklám végén szerepel egy internetcím.
11. Ha elmész otthonról a mobiltelefonod nélkül (amit életed első 10, 20, 30, 40 évében nem is ismertél), pánikba esel és máris visszamész érte...
12. Reggel az első, hogy bekapcsolod a számítógépet, még mielőtt kimész kávéért a konyhába.
13. Mosolyogsz és bólogatsz, miközben ezt olvasod.
14. Még rosszabb: pontosan tudod, kinek fogod ezt továbbküldeni.
15. Túl elfoglalt vagy, hogy észre vedd: nincs 9-es a listán.
16. Tényleg megnézted, hogy nincs 9-es a listán?
17. Gondolom az sem tűnt fel hogy két 5-ös van a listán?
18. Ezt is megnézted, újra...
19. ...és most röhögsz magadon.
20. Gondold végig, hogy miért!

Kicsit meghökkentő, és elgondolkoztató...

De ha most ez van, mi lesz 2010-ben, vagy később?

Megszűnnek az igazi emberi kapcsolatok? Reméljük nem...

Gyurcsányi erkölcs!

– De mit is várhatunk ettől a kormánytól, ahol Veres János pénzügyminiszter annyira nem érti a szakmáját, hogy még a KFT-jében sem merte a társa rábizni a könyvelést, Azt mondják, összebb kell szorítani a nadrágszíjon, de neki jár az új Audi 6, tizennégy millióért.

A gazdasági miniszter, Bajnai Gordon cége öt és fél milliárd forinttal tartozik a beszállító gazdáknak, akik nagy része nem tudja fizetni a banki hiteleket. Több libatartó kilátástalan helyzetében öngyilkosságot követett el. Sokan azért, hogy kifizessék a tartáshoz felhasznált takarmányt, hitelt vettek fel, és mára már házukat, földjüket is el kellett adniuk. Ellopta a termelőktől a liba árát!

– Na-na! – nem biztos az!

– Jó akkor nem ellopta, csak a hozzá nem értése vitte csődbe a céget.

Ne csodálkozzunk, hogy az országgal is ezt teszi! Az elődje, pedig orvos volt, ez olyan mintha egy közgazdással műtetnéd magad.

– Ugyan már ez képtelenség! – vág Józsi szavába Ernő

– Na ugye erre felkapod a vizet, de akkor miért nem háborodsz fel, amikor a hozzá nem értő miniszterelnök és miniszterei tönkre teszik az országot. Ez éppen olyan műtét csak nem egy emberen, hanem mindannyionkon csinálják, azzal a különbséggel, hogy a rossz műtét következményében nem azonnal, hanem lassú halállal pusztulunk el.

– Miért mondod ezt nekem, nem én tehetek róla!

– Nézd Ernő, ez mindannak a felelőssége, aki nem megy el szavazni, de annak is, aki bedől a szép szavaknak, hamis ígéreteknek, és olyanokra szavaz, mint a mostani kormány, akikre oly büszkén adtak a voksodat. Most viszont eljött, sajnos eljött!

– Mi jött el?

– Az igazság pillanata jött el, most már mindenki számára nyilvánvalóbban, mint bármikor.

– Miről beszélsz mi a nyilvánvaló? – kiált fel Ernő

– A kormány tehetetlenségéről, hozzá nem értéséről, napnál világosabban látszik, hogy hazánkat milyen mély válságba sodorták. – mondja csüggedten Józsi

– Na, ne mond, az egész világon válság, van!

– Látod, épp erről beszélek, világválság van, de mégis csak négy országnak kellett az IMF-től óriási hiteleket felvenni a százkilencvenyolc államból! –

Érted! Az egész világon csak négynek! Négy ország állt az azonnali összeomlás szélén, ebből hazánk volt az első!

A magyar kormány 6000 milliárd forintnak megfelelő euró kölcsönre kötött megállapodást tavaly októberben, ez akkora összeg, melyből 3000 km autópályát lehetne építeni, vagy a 4-es metróút Kecskemétig, Csemőn keresztül, persze nem fog ebből semmi sem épülni csak az adósságunk szökik az egekig. Ami azt jelenti, hogy hazánk már nem a miénk, hanem a külföldi bankoké, amit megtermelünk annak 70%-át a törlesztésre kell fordítani, 70%-át! A felvett hitel után nekünk háromszor magasabb kamatot kell fizetni, mint Afganisztánnak! – ez is mutatja, hogy hová süllyesztették az országunkat. „2002-ben még éllovasból mára sereghajtóvá váltunk.” mondta Sólyom László köztársasági elnök

Akkoriban Gyurcsány Ferenc azt mondta ez csak készenléti hitel, amit nem vesznek fel.

Nem sok időnek kellett eltelti ahhoz, hogy kiderüljön már megint nem mondott igazat, mert már decemberben felvették a hitel egy részét, és a választásokig a többit is fel fogják venni.

Bár a miniszterelnök korábbi tévéinterjújában azt mondta, hogy a megállapodás 17 hónapra szól, mert nem akarják a jelenlegi kormányzati cikluson túl nyújtani az IMF-hitel időpontját – és ez így erkölcsös szerinte –, azóta kiderült, hogy a hitel törlesztése csak másfél év múlva kezdődik meg. Valójában Gyurcsány a hitelkeret rendelkezésre állását kötötte ki 17 hónapig, amíg a mostani kormány mandátuma tart, vagyis az új kabinetnek már nem lesz ilyen hitelkerete, viszont a törlesztés marad a 2010-es választások utánra.

Nesze neked új kormány és Magyarország! Ez a Gyurcsányi erkölcs!

– Szia, Józsi! Hallottam, a múlt héten vitatkoztatok Ernővel, mit szólsz a Bajnaihoz, azóta, hogy megszabadt neki?

– Igen, mi meg még mélyebbre süllyedünk. Amit a libatartókkal megcsinált „kicsiben”, azt most nagyban akarja véghezvinni az egész országgal.

– Megteheti!

– Meg! Mert engedjük! Miért engedjük? Még meddig engedjük?

Istvánfi Károly